

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem, se sídlem Erbenova 2978, 390 02 Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída T. Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 4. 2013, č. j. KUZL-17392/2013, sp. zn. KUSP-17392/2013/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. KUZL-17392/2013, sp. zn. KUSP-17392/2013/DOP/Ti bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu v Kroměříži, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 2. 2013, č. j. MeUKM/05654/212 361-173/17, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 11. 4. 2012 v 10:00 hod. řídil motorové vozidlo zn. M. B. S., r.z. v K. po silnici č. II/367 na ul. K. u budovy finančního úřadu ve směru jízdy na K., ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění sk. B, které pozbyl dne 24. 5. 2010 dle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu po dosažení 12 bodů podle bodového hodnocení, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 11. 4. 2012 v 10:00 hod. řídil motorové vozidlo zn. M. B. S., r.z. v K. po silnici č. II/367 na ul. K. u budovy finančního úřadu ve směru jízdy na K. a za jízdy nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem a při řízení neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, čímž porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) a ust. § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání správní orgán prvního stupně v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona o přestupcích dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu žalobci uložil pokutu ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáním přestupku podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích paušální částkou 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 18. 6. 2013 žalobce namítá, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro zapsání tzv. blokace řidičského průkazu do příslušné evidence. Žalobce má za to, že na rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti záznamu bodů po dosažení 12 bodů v registru řidiče, byla chybně vyznačena doložka právní moci, neboť toto rozhodnutí nemohlo v souladu se zákonem právní moci nabýt. Žalobce namítá, že dodejka, na základě které správní orgán prokazoval doručení zástupci žalobce, obsahuje zjevné nepřesnosti (podpis zástupce neodpovídá podpisu zástupce na plné moci, podpis není v kolonce určené adresátovi, kolonka neobsahuje zaškrtnuté pole „doručeno“ a neobsahuje ani datum doručení). Vzhledem k tomu, že je-li účastník správního řízení zastoupen, rozhodující pro doručení písemnosti je až okamžik jejího doručení zástupci účastníka, nemůže být podle názoru žalobce toto rozhodnutí považováno za pravomocné. Žalobce má za to, že v řízení o přestupku řízení bez řidičského oprávnění byl správní orgán povinen jako předběžnou otázku posoudit, zda je skutečně rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů pravomocné či nikoliv.

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že správní orgán se v rámci svého odůvodnění žádným způsobem nevypořádal s jeho důkazním návrhem písmoznaleckého posudku.

Žalobce namítá, že vedle formálních znaků musí správní orgán opřít odůvodnění svého rozhodnutí i o naplnění materiálních znaků přestupku, kterými jsou zejména míra zavinění a společenská nebezpečnost předmětného jednání. Žalobce namítá, že vzhledem k jeho legitimnímu očekávání neměl možnost vědět o tom, že správní orgán považuje rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů do registru řidiče za pravomocné. Vzhledem k tomu,

že žalobce neměl od svého tehdejšího zmocněnce k dispozici informaci, že rozhodnutí mu bylo v souladu se správním řádem doručeno, pak bylo podle názoru žalobce legitimní očekávat, že správní orgán bude rozhodnutí považovat za doručené až v okamžiku doručení písemnosti jeho zástupci. Žalobce namítá, že právě z důvodu, že považoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za dosud nepravomocné, nepodal dosud proti rozhodnutí o námitkách odvolání.

Žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s žalobcem predestřenými tvrzeními a důkazy. Namítá, že žalovaný se vůbec nezabýval otázkou nabytí právní moci, ačkoli tato otázka je pro vykonatelnost kteréhokoli rozhodnutí klíčová. Za nepodloženou žalobce považuje i úvahu správního orgánu, že neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. V daném případě jde podle názoru žalobce o situaci, kdy podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu je možné běh lhůty počítat teprve od prokazatelného doručení zástupci účastníka, ke kterému však s ohledem na shora uvedené skutečnosti dosud nedošlo. Žalobce poukazuje na vnitřní rozpornost rozhodnutí, kdy správní orgán na jedné straně konstatuje, že zmocněnci žalobce bylo rozhodnutí o námitkách doručeno, na druhé straně však pochybuje o samotné existenci daného zmocněnce. Pokud správní orgán polemizuje s žalobcem, který údajně tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu je výsledkem „jakéhosi automatizovaného, frázovitého a správními orgány přijímaného dogmatu o bezvýhradné neomylnosti a věrohodnosti zasahujících policistů“, žalobce namítá, že toto tvrzení nikdy neuvedl a proto tento závěr považuje za nepřezkoumatelný. Žalobce dále poukazuje na přehnanou služební horlivost žalovaného, který vydal o rozhodnutí o odvolání doručeném nejdříve 5. 4. 2013 již dne 8. 4. 2013. V neposlední řadě žalobce namítá, že tvrzení žalovaného, že se žalobce ke svému jednání nedoznal, jsou v příkrém rozporu se spisovou dokumentací a výpovědí žalobce.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí mu do dne podání žaloby nebylo doručeno a že požádal o opětovné doručení a o určení neplatnosti doručení z důvodu, že v době, kdy mu mělo být doručeno fikcí, se nacházel dlouhodobě mimo své bydliště.

Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Dne 8. 7. 2013 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce namítá, že pokud žalovaný uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 4. 2013, toto neodpovídá skutečnosti, neboť žalobce toto údajně do poštovní schránky vložené rozhodnutí nenalezl a k rozhodnutí se dostal až nahlédnutím do spisu u správního orgánu prvního stupně dne 24. 4. 2013.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 13. 9. 2013 uvádí, že nároky žalobce uplatněné v žalobě neuznává.

Pokud se jedná o otázku doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci, žalovaný uvádí, že právní účinky doručení rozhodnutí nastaly dne 19. 4. 2013, tedy desátý den úložní

doby podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaný uvádí, že dne 9. 7. 2013 bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o určení neplatnosti okamžiku doručení.

K námitce týkající se otázky doručení rozhodnutí o zamítnutí námitek proti bodům žalovaný odkazuje na argumentaci v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dává žalobci za pravdu v tom, že ust. § 34 odst. 2 správního řádu skutečně normuje, že se zásadně doručuje zástupci účastníka řízení s výslovným upozorněním, že doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. Žalovaný uvádí, že tedy ani ust. § 34 odst. 2 správního řádu nevylučuje aplikaci ust. § 84 odst. 2 správního řádu, kdy zastoupený účastník se sám mimo svého zástupce, jemuž mělo být doručováno, dozví o existenci rozhodnutí, které mu založilo práva a povinnosti. Žalovaný má za to, že ust. § 84 odst. 2 správního řádu se vztahuje nejen na situaci, kdy není účastníku řízení rozhodnutí vůbec oznámeno a on se o jeho existenci následně dozví z jiného zdroje, ale tím spíše se vztahuje na situaci, kdy účastník řízení se o rozhodnutí dozví sám přímo jemu doručenou zásilkou.

Žalovaný nepovažuje za důvodnou ani námitku nevypořádání návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, neboť doručení zástupci žalobce je doloženo doručenkou s odpovídajícími daty. Žalovaný uvádí, že při rozporování údajů na doručence stíhá důkazní břemeno adresáta nebo toho, kdo tvrdí, že tyto údaje nejsou správné. Žalovaný poukazuje rovněž na skutečnost, že žalobce během řízení nebyl schopen poskytnout kontaktní údaje na jeho tehdejšího zástupce a navrhl správnímu orgánu, ať jej obešle, a to v situaci, kdy tvrdí, že doručování jeho osobě neproběhlo, jak má. Žalovaný má za to, že správní orgán neměl možnost důkaz provést, neboť by k němu potřeboval skutečného A. E.-K. Žalovaný dále odkazuje na svou argumentaci, že tento důkaz nebyl ve věci vůbec potřebný.

Pokud se jedná o námitku, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno krátce po doručení odvolání, žalovaný uvádí, že takto bylo postupováno s ohledem na blížící se konec lhůty k zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný připouští, že v rozhodnutí reagoval i na námítky, které žalobce v odvolání neuplatnil, takový postup však podle jeho názoru s ohledem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu není na závadu.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce namítá, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že doručení účastníku řízení, aniž by bylo rozhodnutí doručeno jeho zástupci, má účinky doručení. Žalobce má naopak za to, že žalovaným nabízený výklad by byl extenzivním výkladem, který by v konečném důsledku výrazně narušoval právní jistotu účastníka řízení a zásadu legality. Žalobce poukazuje na analogii podle trestního řádu, kde platí zásada, že teprve po doručení poslední osobě z více žalovaných a jejich zástupců, počíná běžet lhůta pro podání opravného prostředku. Žalobce dále zdůrazňuje, že není nikterak v rozporu s tvrzením žalovaného, že v případě zpochybnění platnosti doručení je důkazní břemeno na tom, kdo její platnost zpochybňuje. Žalobce uvádí, že toto důkazní břemeno nelze unést jinak než návrhem na vypracování znaleckého posudku. Jeho neprovedením tak byla žalobci odňata jediná možnost, jak tuto doručenkou účinně zpochybnit. Právě tento aspekt považuje žalobce v celém řízení u soudu za klíčový.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Kroměříž, Dopravního inspektorátu, ze dne 21. 4. 2012, oznámení přestupku téhož dne sepsané na místě přestupku, úřední záznam Policie ČR ze dne 21. 4. 2012 sepsaný pprap. T. H. a prap. J. K., potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 21. 4. 2012, oznámení o zadržení řidičského průkazu ze dne 23. 4. 2012, výpis z evidenční karty řidiče a spisový materiál řízení o námitkách proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče.

Dne 7. 5. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 5. 2012 v 15:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a jeho právního zástupce. V průběhu jednání žalobce bylo provedeno dokazování přečtením listinných podkladů a žalobce navrhl jako důkaz znalecký posudek z oboru písmoznalectví, kterým by mělo dojít ke srovnání podpisů jeho zástupce v řízení o námitkách A. E. K. na mezinárodní dodejce a na plné moci.

Dne 30. 5. 2012 žalobce u správního orgánu prvního stupně podal k řízení o námitkách podnět k zahájení přezkumného řízení.

Dne 19. 11. 2012 byl Krajským úřadem Zlínského kraje, Odborem dopravy a silničního hospodářství vydáno sdělení, že přezkumné řízení nebude zahájeno.

Dne 3. 1. 2013 se u správního orgánu prvního stupně konalo další ústní jednání, v jehož průběhu došlo kromě provedení důkazů výpovědí žalobce rovněž k provedení důkazů výpověďmi svědků – policistů pprap. T. H. a prap. J. K.

Dne 28. 2. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MeUKM/05654/212 361-173/17, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013, č. j. KUZL-17392/2013, sp. zn. KUSP-17392/2013/DOP/Ti, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předně se soud zabýval žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného nebylo žalobci do dne podání žaloby doručeno. Jak vyplývá ze správního spisu (doručenka, úřední záznam ze dne 19. 4. 2013, poučení o uložení doporučené zásilky do vlastních rukou doručované podle správního řádu), rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, č. j. KUZL-17392/2013 bylo žalobci doručováno téhož dne úřední osobou žalovaného na adresu trvalého pobytu žalobce (.....,). Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v době doručení na této adrese zastižen, byla mu zde zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a poučení o právech a povinnostech při doručování písemnosti, v němž byl žalobce poučen o tom, že zásilku bylo možné vyzvednout od 9. 4. 2013 do 19. 4. 2013 jak u žalovaného, tak u správního orgánu prvního stupně. Jelikož si žalobce v desetidenní úložní době zásilku nevyzvedl, rozhodnutí žalovaného bylo žalobci v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu desátého dne této úložní lhůty (tj. dne 19. 4. 2013) doručeno fikcí. Námitka, že žalobci dosud nebylo rozhodnutí žalovaného doručeno, je tedy nedůvodná. Pokud žalobce namítá, že požádal o opětovné doručení rozhodnutí a o určení neplatnosti doručení z důvodu, že v době doručování fikcí se nacházel dlouhodobě mimo svoje bydliště, soud připouští, že dle spisového materiálu žalobce dne 2. 5. 2013 předmětnou žádost podal, tato jeho žádost však byla usnesením žalovaného ze dne 18. 6. 2013, č. j. KUZL-27263/2013 zamítnuta, přičemž dne 9. 7. 2013 usnesení nabylo právní moci. Jelikož žalobce v žalobě, doplnění žaloby ani v replice neuvedl žádné konkrétní argumenty, kterými by závěry žalovaného v tomto usnesení uvedené zpochybnil, soudu není zřejmé, v jakém rozsahu by jej měl přezkoumávat a nezbylo mu než námitku v obecné rovině jako nedůvodnou zamítnout.

Pokud se týká žalobních námitek směřujících proti samotnému rozhodnutí o přestupcích, soud předně uvádí, že žalobce nezpochybňuje závěry správních orgánů ohledně přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem), ale že svými námitkami směřuje toliko proti přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu (řízení motorového vozidla, ačkoliv žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění).

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.

Podle ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.

Podle ust. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu podá-li řidič námitky proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

Mezi stranami není sporné, že dne 11. 2. 2010 bylo žalobci ve smyslu ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu správním orgánem prvního stupně oznámeno, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, dne 17. 2. 2010 žalobce podal námitky proti záznamu v bodovém hodnocení a že dne 22. 3. 2010 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, kterým byly námitky žalobce proti záznamu bodů zamítnuty. Spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným však zůstává, zda rozhodnutí ze dne 22. 3. 2010 o zamítnutí námitek nabylo právní moci či nikoliv. Zatímco žalobce je toho názoru, že toto rozhodnutí nemohlo v souladu se zákonem právní moci nabýt, žalovaný má za to, že ať již byla právní moc vyznačena ke správnému datu či nikoliv s ohledem na zvolený okamžik doručení, je zřejmé, že dne 21. 4. 2012 žalobce řídit motorová vozidla nemohl.

Soud dává žalobci za pravdu v tom, že v řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu bylo třeba se zabývat otázkou, zda rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů je (resp. bylo ke dni 21. 4. 2012, kdy proběhla silniční kontrola) pravomocné či nikoli.

Jak vyplývá ze správního spisu, dne 26. 2. 2010 byla správnímu orgánu v řízení o námitkách žalobcem předložena plná moc, v níž pověřil zastupováním v řízení A. E. K., bytem (Stát K.). Rozhodnutí o námitkách bylo správním orgánem zasláno jednak zmocněnci žalobce, jednak přímo žalobci na adresu jeho trvalého pobytu. Součástí správního spisu je jednak doručka, podle níž žalobce předmětnou zásilku osobně převzal dne 24. 3. 2010, jednak mezinárodní dodejka.

Podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Pokud žalobce namítá, že na základě dodejky, která je součástí správního spisu, nelze prokázat doručení zmocněnci žalobce, soud se s touto námitkou ztotožňuje. Soudu není zřejmé, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že písemnost byla doručena zmocněnci (podpis na dodejce neodpovídá podpisu na plné moci), nebo že písemnost byla vůbec doručena, popř. kdy (kolonky dodejky prokazující doručení zásilky, datum, podpis a jméno adresáta nejsou vyplněny a dodejka obsahuje dvě razítka s různými daty (4. 5. 2010, 13. 5. 2010), tyto skutečnosti totiž podle názoru soudu z dodejky prokázat nelze. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu se v případě, že je účastník ve správním řízení zastoupen, písemnosti doručují pouze tomuto zástupci, a vzhledem k tomu, že v řízení s ohledem na shora uvedené nebylo prokázáno, že by rozhodnutí správního orgánu o námitkách ze dne 22. 3. 2010 bylo zmocněnci žalobce doručeno, soud má za to, že v řízení nebylo prokázáno, že by rozhodnutí o námitkách bylo žalobci doručeno, resp. oznámeno v souladu se správním řádem.

Tato skutečnost však podle názoru soudu nebrání tomu, aby rozhodnutí o námitkách nabylo právní moci. Podle ust. § 73 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání. Podle ust. § 84 odst. 2 správního řádu se neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu. Podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle ust. § 68 odst. 5 lze podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení

podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Správní řád v ust. § 84 odst. 2 pro účastníky řízení pro případ, že jim rozhodnutí sice nebylo zákonným způsobem oznámeno, avšak tito byli s rozhodnutím prokazatelně seznámeni (není rozhodné, jak se účastník řízení se rozhodnutím seznámil, tedy zda ho s rozhodnutím seznámil jiný účastník řízení, správní orgán nebo jiná osoba), zavádí fikci, že jim bylo doručeno rozhodnutí s chybějícím poučením podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu. Lhůta pro podání odvolání tomuto účastníkovi řízení začíná běžet od okamžiku, kdy se prokazatelně s rozhodnutím seznámil.

Jelikož v daném případě není pochyb o tom, že žalobce byl dne 24. 3. 2010, kdy osobně převzal písemnost obsahující rozhodnutí o námitkách (což žalobce nikterak nezpochybňuje), s rozhodnutím prokazatelně seznámen, běžela žalobci nejpozději od tohoto dne ve smyslu ust. § 83 odst. 2 správního řádu devadesátidenní lhůta k podání odvolání. Pokud správní řád v § 34 odst. 2 větě druhé stanoví, že doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak, soud má za to, že ust. § 84 odst. 2 správního řádu je právě tím „zákonem, který stanoví jinak“, tedy úpravou mající před tímto obecným ustanovením přednost. Lhůta k podání odvolání tedy žalobci začala běžet ode dne doručení rozhodnutí přímo jemu, a to přesto, že zmocněnci žalobce A. E. K. rozhodnutí o námitkách doručeno nebylo. Vzhledem k tomu, že žalobce odvolání v této lhůtě nepodal (resp. nepodal jej vůbec), nemůže být pochyb o tom, že rozhodnutí o námitkách právní moci nabylo, a v důsledku toho je rovněž zcela zřejmé, že žalobce v okamžiku silniční kontroly dne 21. 4. 2012 nebyl v souladu s ust. § 125f odst. 4 ve spojení s ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu držitelem řídičského oprávnění. Žalobní námitku, že rozhodnutí o námitkách dosud právní moci nenabylo, proto soud neshledal důvodnou.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu – písmoznaleckého posudku, v důsledku čehož zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný se touto námitkou výslovně zabýval na str. 4 rozhodnutí, kdy především setrval na názoru, že důkaz znaleckým posudkem nebyl pro daný případ potřebný, jelikož otázka okamžiku doručení rozhodnutí o námitkách zmocněnci nemá v situaci, kdy bylo současně doručováno i přímo žalobci jako obviněnému, žádný význam. S touto argumentací se soud s ohledem na shora uvedené závěry soud zcela ztotožňuje.

Neobstojí ani argumentace, že s ohledem na legitimní očekávání žalobce nemohl vědět o tom, že správní orgán považuje rozhodnutí za pravomocné. Soud má stejně jako žalovaný s ohledem na zásadu „neznalost práva neomlouvá“ za to, že pokud správní řád v ust. § 84 odst. 2 výslovně pamatuje na případy, kdy účastníkovi není rozhodnutí doručeno procesně správným způsobem (zde nebylo doručeno zástupci žalobce), tento je však s obsahem rozhodnutí seznámen (rozhodnutí bylo doručeno přímo jemu) a pro tyto případy stanoví speciální odvolací lhůtu, nemůže se žalobce dovolávat toho, že bylo legitimní očekávat, že správní orgán bude rozhodnutí považovat za doručené až v okamžiku doručení rozhodnutí jeho zástupci. Žalobci byl poskytnut dostatečný časový prostor, aby si ve lhůtě 90 dnů zajistil kvalifikovanou právní obranu, a to vzhledem k fázi řízení především za účelem podání odvolání.

Pokud žalobce namítá vnitřní rozpornost rozhodnutí, protože správní orgán na jednom místě konstatuje, že zmocněnci bylo rozhodnutí o námitkách doručeno a na jiném místě zpochybňuje existenci osoby zmocněnce, soud existenci těchto nesrovnalostí v rozhodnutí

připouští, nicméně znovu opakuje, že okolnosti doručování rozhodnutí o námitkách zmocněnci žalobce včetně samotné existence osoby zmocněnce jsou s ohledem na celkovou skutkovou situaci v tomto případě zcela bez významu.

Soud připouští i důvodnost námítky, že žalovaný reagoval na údajné tvrzení žalobce, které však nikdy neuvedl. Rozhodnutí žalovaného skutečně obsahuje pasáže ne zcela přiléhavé na daný případ, vzniklé zřejmě kopírováním pasáží z jiných rozhodnutí. Tato skutečnost však nemůže mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Co se týče namítané přehnané horlivosti žalovaného, soud nepochybně, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v poměrně krátké době od postoupení spisu správním orgánem prvního stupně, tato skutečnost však rovněž nemůže mít jakýkoliv vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud má naopak za to, že žalovanému nelze přičítat k tíži, že tento i přesto, že mu byl správní spis postoupen téměř před koncem roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, postupoval tak, aby rozhodnutí v této lhůtě nabylo právní moci.

Pokud žalobce namítá, že tvrzení žalovaného o nedoznání se žalobce k přestupkovému jednání jsou v rozporu se spisovou dokumentací, žalobce nijak nekonkretizuje, ze které části spisové dokumentace má vyplývat, že se žalobce k přestupkovému jednání doznal, tuto námitku tedy nelze shledat důvodnou.

Pokud žalobce ohledně výkladu ustanovení o doručování poukazuje na analogii s trestním právem, soud uvádí, že pro analogickou aplikaci ustanovení regulujících trestní řízení nevidí v tomto případě žádný prostor. Správní řád pro nynější případ skýtá dostatečnou právní úpravu (zejména ust. § 83, 84 správního řádu), a proto nebyla analogická aplikace trestního řádu patřičná, jelikož ta by mohla přijít v úvahu až tehdy, pokud neexistuje právní úprava ve správním řízení.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová